

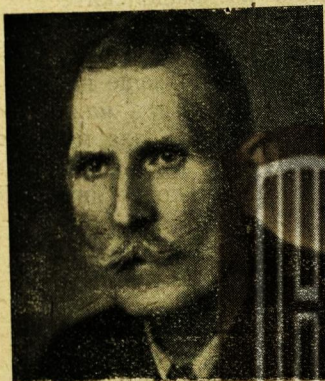
Августин - мир

Троико-миръ тит
срѣщи ?

ДИМИТЪРЪ С. ДЕНЧЕВЪ

Трибали ?

Христофоръ Иеромонахъ

Въ борбата за извоюване на самостоятелна и независима народна черква преди Освобождението ни, нашиятъ градъ е далъ сжщо преданни на тази борба и готови за саможертва дейци. Единъ между тѣхъ е и покойниятъ ми чичо, на чиято паметъ посвещавамъ тия редове.

Христофоръ Иеромонахъ, съ мирско име *Христо Денчевъ*, е роденъ между годинитъ 1830—1832 въ гр. Севлиево. Той е най-малкия братъ на покойнитъ севлиевски граждани Цвѣтко, Сжби и

Илия Денчеви. Бащината му кжща е сега тази на Петю Гечевъ. Отличавалъ се е съ своя благъ характеръ и за времето си е билъ доста грамотенъ.

Баща му, дѣдо Деню, училъ занаятъ — папукчийство, въ Букурещъ. Следъ това отива въ българския манастиръ „Зографъ“. Отъ тамъ е билъ извиканъ отъ братята си, при преселването имъ отъ с. Долно-Крушево въ Севлиево. Следъ завръщането си отъ Светогорската обителъ и задомяването си, бащата дава обещание предъ Бога: единъ отъ синоветъ си да посвети на монашество. Жребиятъ се падналъ на най-малкия му синъ Христо и обещанието бива изпълнено.

Христо още отъ ранни младини става монахъ въ Троянския манастиръ, подъ духовното име Христофоръ и по чинъ иеромонахъ (свещеникъ).

Наскоро започва черковната борба. Потрѣбно е било българско висше и нисше духовенство. Начело на движението е стоялъ гр. Пловдивъ, кждето на българитъ е била отстъпена отъ гърцитъ днешната катедрална черква „Св. Богородица“. Отъ братството на Троянския манастиръ е било поискано да посочи най-издигнатия си членъ за ржкополагане въ